

tages så tæt på det enkelte barn som overhovedet muligt, men også, at det sker under sikring af et højt kvalitetsniveau.

Af forslaget fremgår det, at amtskommunerne fortsat vil få ansvaret for specialskoletilbudet og de landsdelsdækkende institutioner, men at kommunerne fremover vil få ansvaret for den specialundervisning, der kan finde sted i de enkelte kommuner.

Med hensyn til dette er det meget vigtigt for Dansk Folkeparti, at man holder nøje øje med, at der er områder inden for specialtilbud og specialrådgivning, som det ikke er fagligt forsvarligt på nuværende tidspunkt at lægge ud til kommunerne, fordi mange kommuner ikke har den fornødne bæredygtighed til at løse disse opgaver.

Med henvisning til, at der ifølge lovforslaget etableres et klagenævn, kunne vi i Dansk Folkeparti godt tænke os, at det blev lidt mere konkret præciseret. Jeg tænker her på, at der i lovforslagets bemærkninger står:

»Det kan eventuelt efter regler i nævnets forretningsorden ske på den måde, at organisationerne udpeger en række sagkyndige, hvoraf formanden til brug for den enkelte sag udvælger den til den pågældende sag bedst egnede.«

Umiddelbart må jeg sige, at klagenævnet også for Dansk Folkeparti virker noget tillukket, og jeg vil gerne her spørge ministeren, om man ikke kunne være kommet frem til en noget mere uvildig klageinstans. Jeg håber, at ministeren kan svare på det i dag; ellers er det noget; vi må se nærmere på under det videre udvalgsarbejde.

Det fremgår ligeledes af lovforslaget, at ministeren agter at iværksætte et udviklingsprogram, som skal forøge kvaliteten i undervisningen og rådgivningen af elever i grundskolen med særlige behov, og at man vil nedsætte et centralt udvalg bestående af repræsentanter for folkeskolens parter og De Samvirkende Invalideorganisationer, der skal følge udviklingen allerede fra den nye ordnings start.

Men spørgsmålet her kunne jo være, om man ikke kunne have igangsat denne rådgivning og måske også et udviklingsprogram om kvalitet, inden man vedtog lovforslaget, og så ud fra dette kunne have målt og dermed have fået et efter vor opfattelse større erfaringsgrundlag.

Mange organisationer, bl.a. ordblinde og stammere, har i høringsvarene rejst en del spørgsmål, som vi mener der skal kigges nærmere på under udvalgsarbejdet.

Jeg må sige, at Dansk Folkeparti er lidt tvivlende over for det her lovforslag, og vi har nogle spørgsmål, som vi vil stille under det videre udvalgsarbejde. Måske kan disse gøre, at vi får løst de knuder, vi umiddelbart ser i det her lovforslag.

Susanne Clemensen (CD):

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i CD har været meget bekymrede for, om den ændrede opgavefordeling vedrørende den vidtgående specialundervisning, som der her lægges op til, er den rette måde at opnå det kvalitetsløft af den vidtgående specialundervisning, som der er behov for. Og det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at vi netop har haft en lang række møder i folkeskoleforligskredsen for at få vendt denne her problemstilling meget indgående.

Omvendt har den uklare kompetencefordeling jo også ført til et uhørt antal af klagesager i Undervisningsministeriet, fordi amterne og kommunerne har været uenige om, hvilke tiltag der var nødvendige.

Derfor kan man sige, at en løsning på det her problem har været at give kommunalbestyrelsen kompetencen til at foretage henvisning af børn og unge til specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand ved amtsrådets foranstaltning, når kommunalbestyrelsen finder, at de pågældende børn og unges udvikling stiller krav om en særlig vidtgående hensyntagen eller støtte, der bedst kan imødekommes ved en amtskommunal foranstaltning.

Det påhviler altså fortsat amtskommunen at indrette og sørge for specialundervisning af børn og unge under 18 år, der bor eller opholder sig i amtskommunen, og som vedkommende kommunalbestyrelse har henvist til amtsrådets foranstaltning.

Et af de påtrængende spørgsmål er naturligvis, om den pædagogisk-psykologiske rådgivning i kommunerne og naturligvis også de enkelte lærere, skoleledere og skolebestyrelser er tilstrækkelig godt klædt på til at kunne vurdere, hvornår børn og unge skal henvises til specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand ved amtsrådets foranstaltning.

Når vi i CD alligevel har valgt, om end noget modstræbende, at bakke det her lovforslag op, hænger det sammen med, at De Samvirkende Invalideorganisationer og til dels også Landsforeningen for Udviklingshæmmede mener, at dette lovforslag er et lille skridt i den rigtige